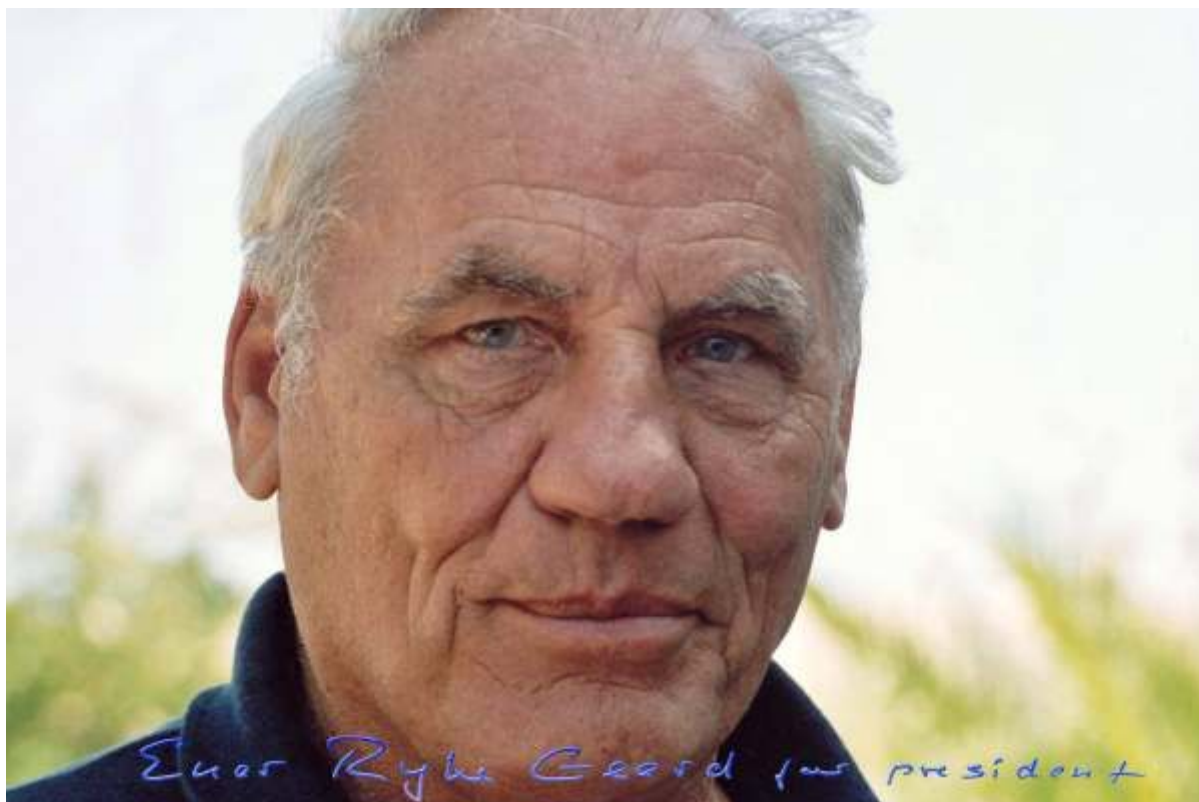

NEMAČKA NOVA MEDICINA

Piše: Ivona Živković

<http://www.ivonazivkovic.net/NEMACKA-NOVA-MEDICINA-PRVI-DEO.html>

Rodonačelnik takozvane Nemačke (ili Germanske) Nove Medicine, dr Rike Gerd Hamer, tipičan je primer edukovanog lekara koji se, nakon dugogodišnje lekarske prakse i brojnih naučnih istraživanja, posebno vezanih za kancer, usudio da primeti da sa savremenom konvencionalnom medicinom i njenim alopatskim terapijama nešto nije u redu. Prosto rečeno – umesto da leči ona organizam truje, još više ga slabi i na kraju - ubija.

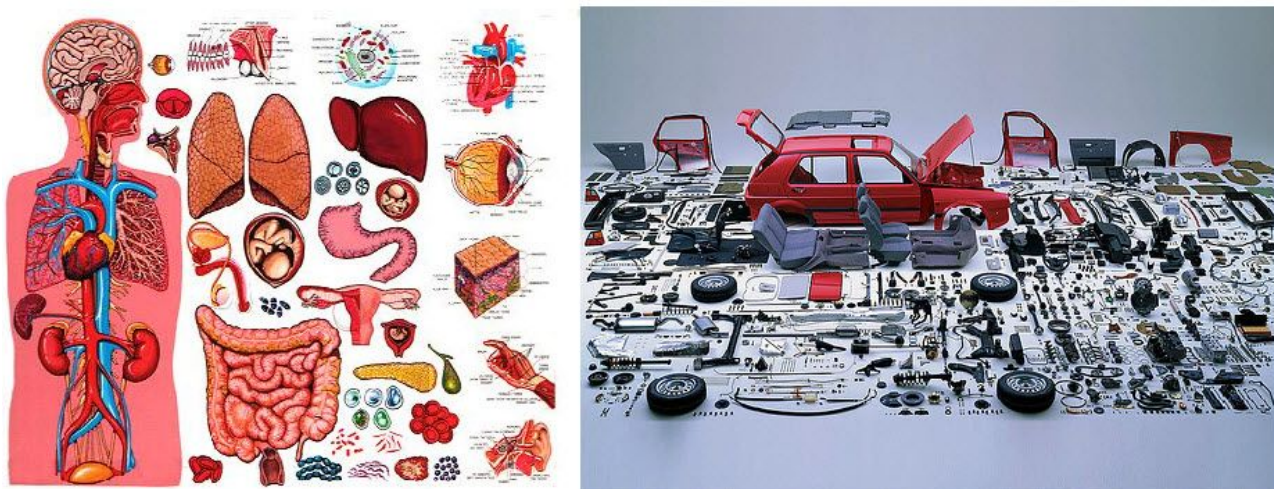
Dr Hamer je tako postavio novu medicinsku teoriju koju je potkrepio dokazima iz prakse na preko 50 000 slučajeva. Njegova teorija je urnisala konvencionalnu medicinu koja se već decenijama izučava na svim vodećim medicinskim školama u svetu.

I desilo mu se ono što se desilo nekoliko decenija ranije doktoru Vilhem Rajhu - proglašen je ludakom, oduzeta mu je dozvola za rad i završio je više godina u zatvoru. Za razliku od Rajha, koji je u zatvoru umro (ili je ubijen), Hamer je uspeo da preživi nekoliko atentata i danas je, koliko može, aktivan u odbrani svoje zvanično nepriznate, ali neosporene naučne teorije. Njegova teorija Nove Medicine konačno dobija sve više poklonika i neki ugledni edukovani lekari širom sveta počinju da se interesuju za nju.

Ali, da bi smo bolje shvatili njenu suštinu moramo prvo pokušati da shvatimo ono što se ni na medicini ne uči, a to je - šta je zaista život. Zato ćemo napraviti jedno malo laičko i slikovito poređenje živog bića i mašine. Lako ćete uočiti kako savremena konvencionalna medicina (koja prvo proučava leševe) ljudski organizam tretira upravo kao mašinu, a ne kao živo biće.

ŽIVA BIĆA NISU MAŠINE

I automobil i čovek imaju mnoge slične osobine. Imaju mnogo funkcionalnih delova, mogu da se kreću i obavljaju neki rad, moraju stalno da se napajaju električnom energijom (prvenstveno elektronima iz atoma vodonika), prilikom rada se zagrevaju, a ako se pregreju moraju da zastanu i ohlade se. Ako ostanu bez energije posustaju u radu i konačno stanu.

Možete li sad da zamislite da imate automobil koji je u stanju da kada “vidi” da će ostati bez energije, sam ode do benzinske pumpe, za koju je “zapamtio” gde se nalazi (jer ste ga tamo već vodili više puta i “naučio” je da je to mesto gde se ide kada je u stanju bitno smanjene količine goriva u rezervoaru i “shvatio” je da će tamo biti ponovo napunjen energijom), sipa sam sebi gorivo, proveru u sebi i nivo ulja i sam ga dolije ako treba, proveru pritiska u pneumaticima, eventualno očisti svećice ili podmaže klipove u motoru, produva dizne ili čak preventivno sebi postavi filter za ulje i gorivo i sl. U slučaju nekog lakšeg fizičkog oštećenja, auto sam sebi može da ispravi limariju, zameni brisače i sijalice i uopšte u stanju je da se tako sam održava u perfektnom ili bar optimalnom voznom stanju. Kada bi takav automobil (ili bilo koja takva mašina) postojao on bi bio živo biće, jer karakteristika živih bića je upravo sposobnost da se sami održavaju, napajaju neophodnom energijom i sami repariraju u slučaju oštećenja.

Živa bića znaju da optimalno rasporede energiju kojom raspolažu i znaju da razlikuju vitalne organe od perifernih. Vitalne će uvek napajati energijom, a periferne mogu povremeno i da zaustave ili usporu u njihovom radu. Za ovakvo racionalno preraspoređivanje energije i reparaciju mozak kao kontrolni komandni centar ima na raspolaganju niz različitih programa koje je davno tokom evolucije memorisao i koje u određenim slučajevima aktivira po potrebi.

Automobil, pošto nije živo biće, to nije u stanju i o njemu mora da se brine čovek koji ga je i napravio. Sofisticirana tehnika je danas u stanju da automobilu da mogućnosti da sam može da “oceni” sopstveno stanje “zdravlja”. U automobil se ubaci kompjuterski program (koji je čovek takođe napravio) koji “zna” da uoči (tj. dijagnostikuje) simptome lošeg rada. Ali, kompjuter može samo da signalizira kvar, a reperacija se onda vrši odlaskom kod mehaničara koji fizički interveniše kako bi mašinu vratio u normalan (“zdrav”) režim rada. Sam od sebe automobil se ne može popraviti.

Ali, živo biće koji je stvoreno od Prirode, pošto je programirano da se samo održava, jer samo to je život, logično je i da se samo popravlja u slučaju lakih ili težih oštećenja. Upravo za popravku tih oštećenja, po doktoru Hameru, postoje prirodni programi koje mozak (kod složenih organizama) aktivira i čitav proces se odvija u međusobnoj komunikaciji svih ćelija koje se podvrgavaju elektro-biohemijskom procesu koji preraspoređuje energiju, materiju (umnožava ili smanjuje broj ćelija u nekom tkivu) dodatno hidrira ili isušuje neko tkivo i sl. Ova reperacija kojom rukovodi mozak se manifestuje u donekle promenjenom režimu rada čitavog organizma, a posebno može da se vidi na nekom organu koji možda nije direktno oštećen, ali je zbog reperacije nekog drugog organa, koji je pretrpeo teško fizičko oštećenje, stavljen na režim umanjenog protoka energije. Ovakvo odstupanje od normalnog rada nekog organa, savremena konvencionalna medicina vidi kao simptom bolesti, a ne kao sasvim prirodnu manifestaciju reperacije.

S obzirom da su lekari danas podeljeni na specijalističke oblasti gde svako gleda samo svoj organ (holistička medicina se i dalje svrstava u alternativnu medicinu), svaki ovakav simptom “bolesti” dobija svoje stručno ime i opisuje se kao patološko stanje. Opisi promenjenog stanja u funkcionisanju nekog organa i njihovi nazivi (na latinskom) postali su tako medicinska literatura i nauka i pažljivo su sistematizovani za potrebe medicinske edukacije. Lekari ih praktično na studijama uče napamet – kao pesmice. I svako se drži svojih "stihova".

Ako je bol prorodni signal koji nastaje kada mozak registruje neko oštećenje u organizmu, onda se po biološkoj logici nakon ovog alarma od mozga očekuje da reaguje i “nađe” rešenje koje bi dovelo najpre do ograničavanja oštećenje, a kasnije pristupilo reparaciji kako bi se život nastavio dalje. Dakle, bol u nekom organu nije signal koji je Priroda stvorila da bi organizmu naložila da hitno ode kod specijaliste na “tehnički pregled” pod rendgen i razne skenere.

Ali, svi ljudi u zapadnim civilizacijama već su naučeni od malih nogu da za pojavu bola kao simptoma “bolesti” dođu kod stručnjaka u belom mantilu koji će ovaj simptom stručno protumačiti i onda nastojati da ga eliminiše nekom hemikalijom ili fizičkim odstranjivanjem promenjenog tkiva ili čitavog organa. I to je alopatska medicina. Osnovna karakteristika alopatske medicine su tako militantne metode koje se svode na to da se nađe neprijatelj (obično neki mikrob ili virus), da se on izoluje fizičkim ili hemijskim napadom i da se po mogućstvu unište odnosno ubiju.

Ali tu nastaje glavni problem, jer je život suštinski neuništiv. Sve životne forme se menjaju, grupišu, razgrađuju se i ponovo stvaraju, ali je čestica života -protit, mikrozima ili bion - večna. To je odavno tvrdio još francuski biohemičar i lekar dr Antoan Bešam, a kasnije i Vilhelm Rajh. Bešamov naučni rad je zataškan, a Rajh je ubijen.

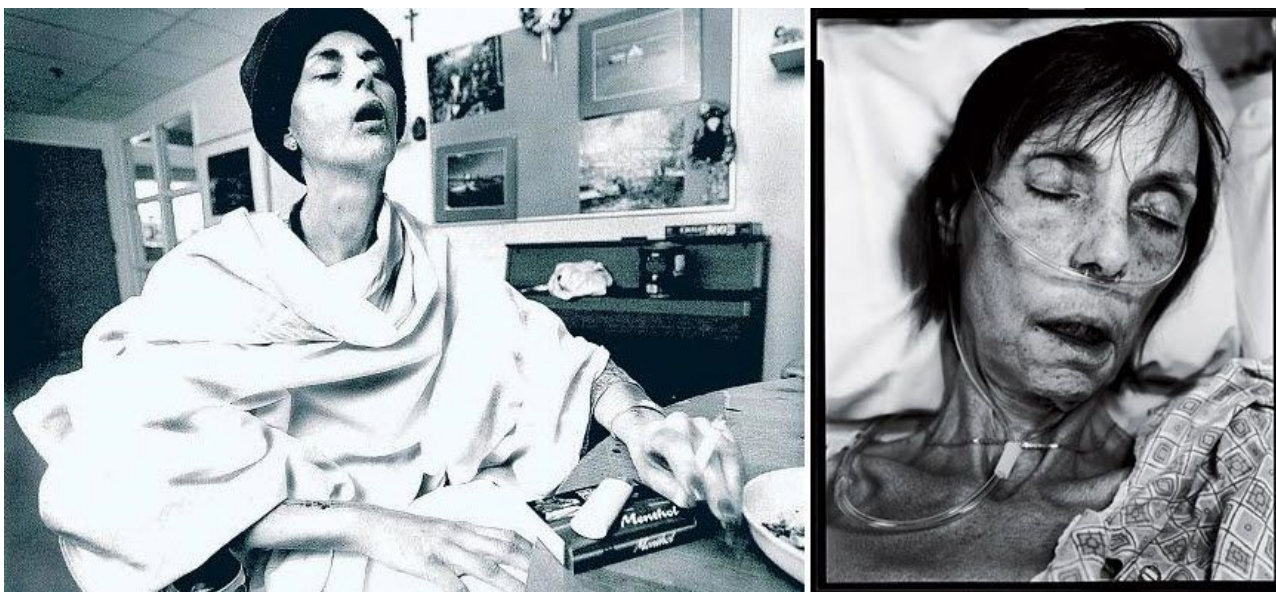
EMOCIONANI ŠOK KAO OKIDAČ ZA NASTANAK KANCERA

Doktor Rike Gerd Hamer je takođe pošao od ideje da je održavanje života ontogenetski princip na kome počiva čitava evolucija. Sve je u stalnom stvaranju i održavanju. Tako svaki složen organizam kao što je i ljudski nakon što je pretrpeo neko oštećenje nastoji sam da se zaleči. Dakle, ako se bol ili nefunkcionalnost nekog organa pojavi kao posledica procesa reparacije, onda se i medicinski tretman mora vršiti u skladu sa nastojanjem organizma da se zaleči, a nikako da se proces ometa

ublažavanjem ili uništavanjem simptoma. I to je suština filozofije dr Gerda Hamera. Ali, zamislite sada šta se događa u čitavom organizmu kada se pokrene prirodni program reparacije karakterističan za živa bića, a jedna njena biološka manifestacija koja je protumečena kao simptom “bolest” postane meta militantnog medicinskog tretmana farmaceuticima ,koji su za organizam svi toksini i od kojih on po prirodi nastoji da se oslobodi i zaštiti.

Mozak to tumači kao novo oštećenje i možda obustavlja započeti program reparacije, pa hitno aktivira drugi program, takođe za reparaciju, ali ovog puta složeniji. On, na žalost ima i još izraženije manifestacije u tkivima, pa “stručnjaci” belom tumače da je došlo do još većeg pogoršanja bolesti. Kreću sa još jačim hemijskim terapijama, invazijama na tkiva i zbog ovog novog napada mozak pokreće sve veći i veći broj programa za reparaciju jer ni jedan nije u stanju da se sprovede do kraja. Čitav organizam tako vremenom slabi i gubi energiju jer sada čitav učestvuje u programima reparacije grozničavo se boreći za održanje života, dok ga “lekar” kao “majstor–kvariša” besomučno truje i u tome konstantno remeti.

Ako vam ovo deluje sumanutu , ali logično, vi ste već shvatili šta je život, a šta radi konvencionalna alopatska medicina.

Borba sa kancerom nije ništa drugo do borba sa jednom drugačijom formom života. Iz ove borbe, na žalost kanceri izlaze kao pobednici, a čitav organizam se energetske razori i mora da se razgradi na sastavne energetske čestice. To nazivamo smrt.

Naravno, ne krivimo za ovo lekare , jer su tako naučeni u školi i naterani od strane svetskog medicinskog establišmenta da tako postupaju ako žele licencu za lekarsku praksu. A, dr Hamer je upravo ovom veoma povezanom medicinskom i farmaceutskom establišmentu, zadao težak udarac.

A da postavi svoju teoriju Nove Medicine Hamera je naterao životni splet okolnosti. Vernici bi rekli “božja volja”.

"BOŽJA VOLJA" KREIRA HAMEROVU TEORIJU

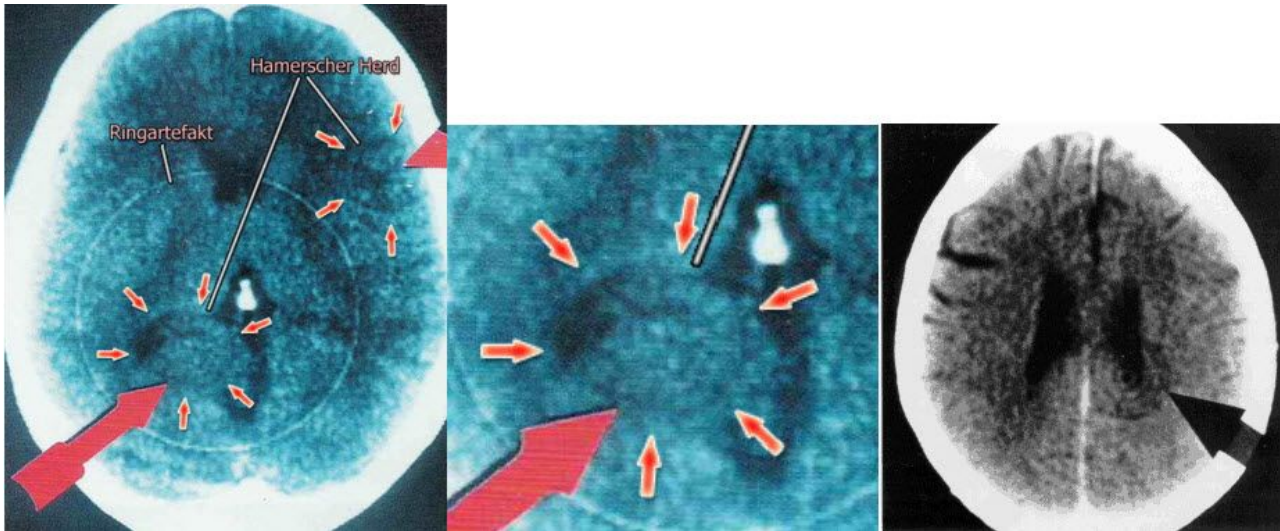
Rike Gerd Hamer je rođen 1935. u Nemačkoj gde je istovremeno studirao i medicinu i teologiju u Tbingenu. U svojoj 22. godini je završio teologiju, a u 26. je dobio licencu za lekarsku praksu. Radio je na različitim univerzitetskim klinikama u Nemačkoj od 1963. do 1986. kada mu je licenca sudskom presudom oduzeta. Specijalizaciju iz interne medicine je završio 1972. i od tada je radio najviše sa kanceroznim pacijentima na klinici u Tbingenu, dok je istovremeno radio privatno na inovacijama medicinskih instrumenata. Tako je konstruisao hirurški skalpel koji je sekao 20 puta oštrije nego oštrica žileta i poznat je kao Hamerov skalpel. Konstruisao je i posebnu testeru za kosti koja se primenjuje u plastičnoj hirurgiji, kao i sto za masiranje koji se automatski oblikuje po telesnim oblinama pacijenta. Patenti od ovih inovacija su mu doneli novac, pa se preselio u Italiju gde je po sirotištima počeo da leči besplatno.

Preokret u njegovom životu nastao je 1978. kada je njegov devetnaestogodišnji sin Dirk, koji se na moru odmarao na porodičnoj jahti, greškom ubijen. Ubica je bio niko drugi do lično princ Viktor Emanuel od Savoje, sin poslednjeg italijanskog kralja. Princ od Savoje je bio na svojoj jahti kada je otkrio da mu je neko odvezao gumeni čamac. Noblmen je odmah uzeo svoju pušku i krenuo u obračun sa kradljivcem. Čamac je našao privezan za drugu jahtu pa je pucao na čoveka u čamcu, ali ga je promašio. Metak je, međutim, pogodio u nogu Dirka koji je bio na susednoj jahti ili čamcu. Nakon četiri meseca i amputacije noge, Dirk je umro.

Incident je praćen i teškim sudskim procesom, kojim je princ simbolično osuđen samo zbog nelegalnog posedovanja oružja.

Za doktora Hamera i njegovu ženu je ovo bio izuzetan emocionalni šok. Veoma brzo dr Hamer je i sam dobio rak testisa, iako nikada u životu nije imao nikakvih zdravstvenih problema. Tako je počeo veoma intenzivno da razmišlja nije li ovaj emocionalni šok na neki način aktivirao proces umnožavanja kanceroznih ćelija kod njega.

Kako je u to vreme radio kao glavni internista na klinici za kancer u Minhenu, počeo je da proučava istorije bolesti svih kanceroznih pacijenata i da ih poredi sa svojim nalazima. I otkrio neke frapantne sličnosti. Naime, svi pacijenti su pre pojave kancera takođe imali neki stresan i dramatičan doživljaj, većeg ili manjeg intenziteta, u svakom slučaju neočekivan. Polazeći od pretpostavke da se svi doživljaji u telu registruju u mozgu, Hamer je analizirao i sve CT snimke mozga (rađene kompjuterskom tomografijom) i sve ih je uporedio sa svojim. Ono što je našao sve je iznenadilo. Na svakom CT snimku on je uočio nešto što se očitavalo kao niz koncentričnih prstenova nalik krugovima u vodi koji se formiraju nakon ubacivanja kamenčića.

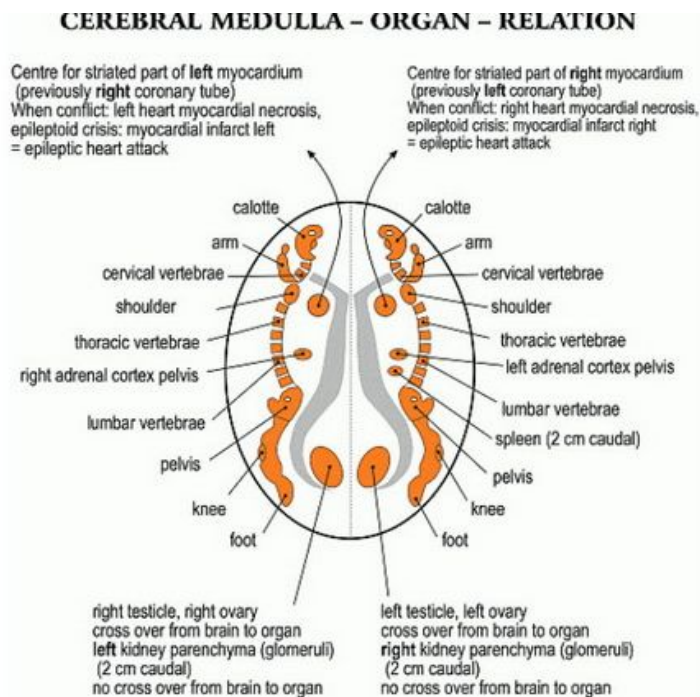

Ova lezija koju je na mozgu registrovao CT skener bila je kod različitih pacijenata na različitim lokacijama i različitog intenziteta, ali je uvek bila tu sa karakterističnim koncentričnim krugovima.

Zanimljivo je što su lekari koji su čitali CT nalaze i ranije ove koncentrične prestenove uočavali, ali su mislili da se radi o veštačkoj tvorevini koja je nastala u samom aparatu pa ovom nisu pridavali poseban značaj.

Pozvani su inženjeri iz Simensa (čiji je aparat bio u upotrebi) i napravljeno je više različitih snimaka iz više uglova i ova lezija se uvek videla na istom mestu. Tako je ovo žarište vidljivo na CT-u dobilo ime Hamerovo žarište ili HH (Hemer herde).

Ono što je dalje uočio to je da je lokacija na mozgu ove lezije uvek bila u regionu mozga koji je u korelaciji sa organom na kome se stvorio tumor ili ulcer, odnosno uvek se radilo o organu čiji je rad kontrolisao taj deo mozga.

Doktor Hamer je tako počeo da razmišlja da u stvaranju kancera možda aktivno učestvuje baš mozak i to na neki način kao medijator između psihe (zapravo uobličene energije), preko određenog regiona u mozgu i organa na kome se manifestuje bolest, u ovom slučaju kancer. A glavni okidač koji pokreće ovakav program u mozgu, koji i jeste komandni centar za sve organe i tkiva, može biti upravo energetski konflikt koji je nastao nakon nekog iznenadnog šoka ili emocionalnog stresa.

Energetski konflikt tako može biti svaki sukob koji nastaje u prirodnom protoku energije koja se, kroz svaki živi organizam, kreće najverovatnije u obliku većih i manjih vorteksa i koji su međusobno povezani i sinhronizovani kao zubčanici na časovniku. Da postoje glavni energetski točkovi (čakre) znala je još drevna nauka.

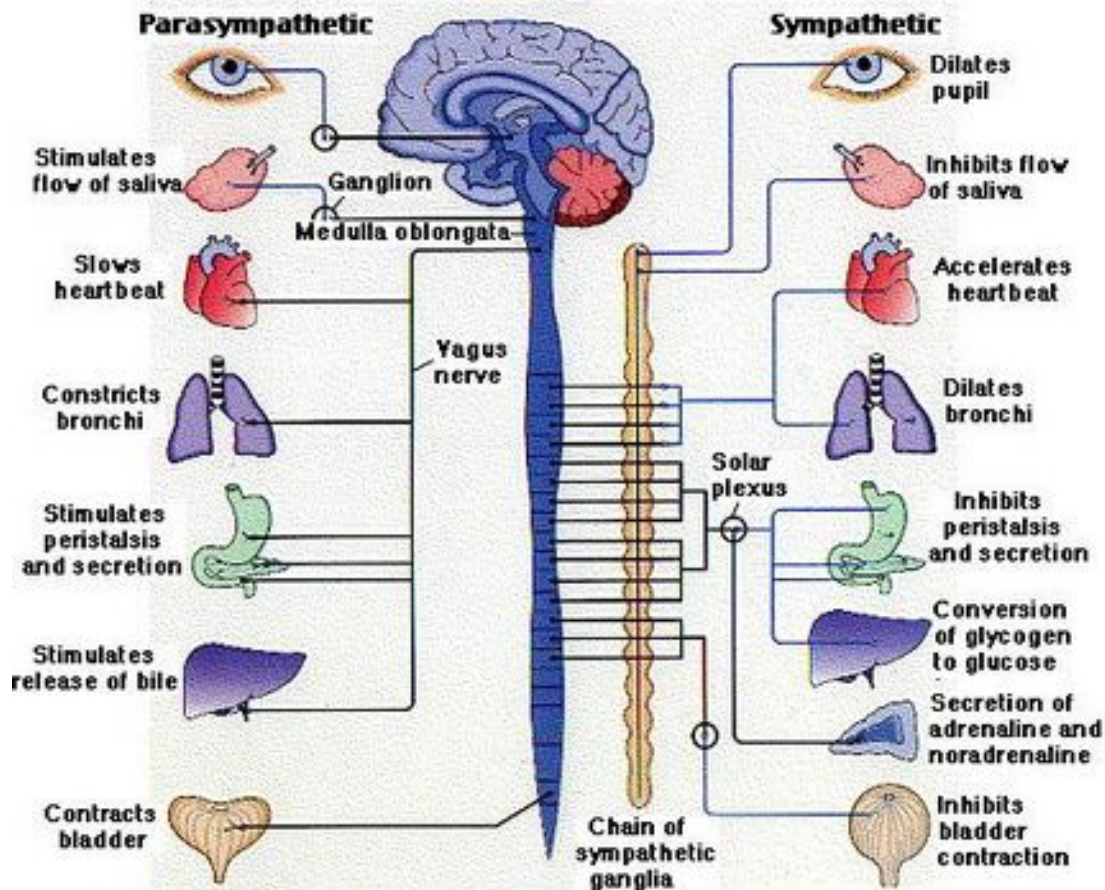
DVE FAZE RADA ORGANIZMA KAO OSNOVNI BIOLOŠKI PRINCIP

Tako se i danas zna da su sve biohemijske reakcije u organizmu posledica ovog energetskog protoka, ali farmaceutski biznis ovaj elektro- biohemijski proces uporno svodi samo na proučavanje biohemijskih reakcija jer mu je samo to u interesu. Ubacivanjem određenih medikamenata (hemikalija) u ovaj sistem određene biohemijske reakcije se remete, a simptomi “bolesti”, koji su često neprijatni, na taj način se minimiziraju ili nestaju. Lečenje koje bi se zasnivalo samo na ispravljanju energetskih tokova, koji su došli u konflikt, nije prihvaćeno kao adekvatna terapija u konvencionalnoj medicini i smatra se alternaivnom medicinom. To što neki bioenergetičari imaju uspeha u lečenju raznih bolesti, očito nije slučajno.

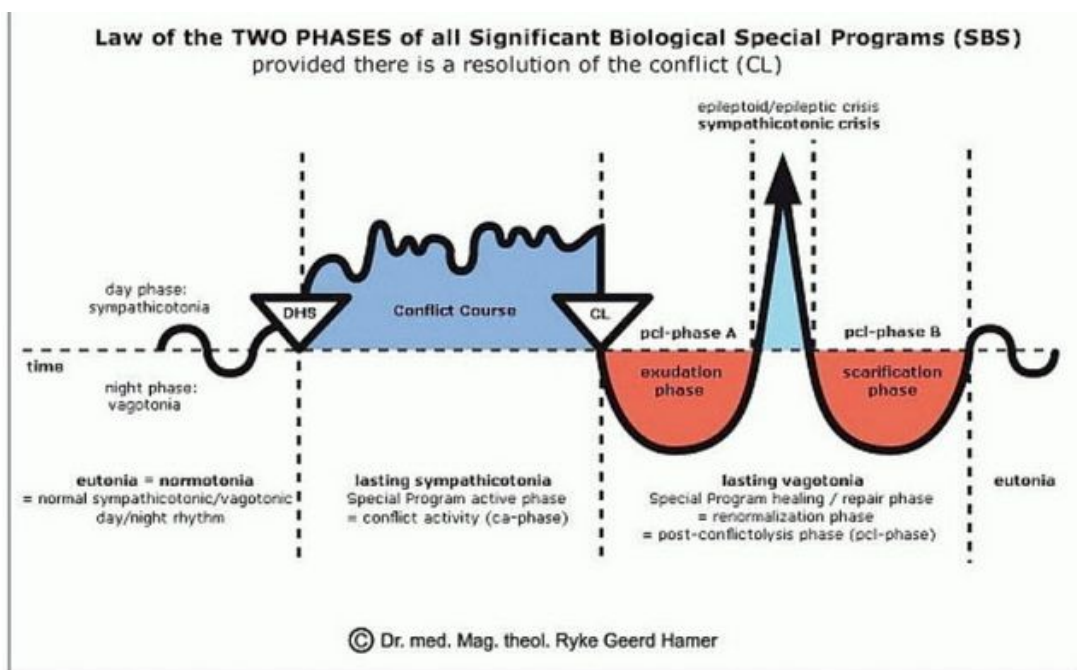
Ovaj energetski konflikt nije u fizičkom smislu ništa drugo do trenutni strujni prekid i on se, kako je to uočio dr Hamer, registruje u ljudskom organizmu istovremeno na tri nivoa – u psihi, u nekom delu mozga i u organu kojim upravlja pogođeni deo u mozgu. **I to se događa istovremeno.**

Takav strujni prekid (kurcšlus) zbog konfliktnog šoka deluje upravo kao **okidač za program koji će mozak kasnije pokrenuti u cilju reparacije i dr Hamer ga je nazvao Dirk Hamerov Sindrom** (u znak sećanja na svog sina) ili skraćeno DHS. Program reparacije ima za cilj najpre da razreši nastali konflikt, a zatim da otkloni nastala oštećenja. I on je aktivan sve dok se u organizmu ne uspostavi normalan energetski i biohemijski balans. Dok se to ne dogodi, pojedini organi odnosno tkiva u organizmu, koja su obuhvaćena programom reparacije, ispoljavaju neke karakteristične promene i one mogu biti u formi kancerizacije (umnožavanje ćelija) ulceracije (uništavanje ćelija) ili neke hipofunkcije. A upravo sve ovo konvencionalna medicina vidi kao manifestaciju bolesti.

Do ovog zaključka doktor Hamer je došao tako što je prvo uočio da **čitav organizam pravilno funkcioniše samo ako se adekvatno napaja energijom i to se reguliše sistemom napajanja koji radi u dve faze**, a promenu faze rada (uključivanje i isključivanje) vrši autonomni nervni sistem koji je u medicinskoj literaturi zbog toga podeljen u dva dela i nazvan simpatički i parasimpatički. Radi se zapravo o jedinstvenom sistemu.

Prvi način rada (simpatički) aktivira simpatikotonične procese u organizmu, a drugi (parasimpatički) vagotonične koji se odvijaju preko vagus nerva. Preko dana i u vreme potpune aktivnosti organizma uključen je simpatički režim rada, a noću u vreme odmora i spavanja, ali i bolesti odnosno reparacije, parasimpatički. Pravilno smenjivanje rada ove dve faze u životu svakog čoveka se naziva normotonija ili prirodni životni bioritam, a on se veoma precizno po poklapa sa smenjivanjem dana i noći. Grafički se ove dve faze rada mogu prikazati kao elektromagnetni talas koji ima breg i dolju.

I ljudski organizam se napaja električnom energijom baš kao i sve u svemiru. Električnu energiju živa bića uzimaju iz specifično strukturisane vode koja može da je uskladišti. U trenutku kada nastane konfliktni šok, autonomni nervni sistem uključuje se odmah u simpatikotoniju (povećano stanje stresa) u nameri da snabde oganizam sa više energije kako bi on bio u stanju da što pre reši konflikt i spreči da neki organ ostane bez energije. Ovo uključivanje u pojačanu simpatikotoniju se vrši komandom iz onog dela mozga koji upravlja organom gde je došlo do energetskog konflikta. Razlog zašto su ovi specifični konflikti odražavaju na određenu regiju u mozgu, po dr Hameru, leži u tome što su se ovakve aktivnosti živih organizama stvorile u jednom veoma primitivnm stadijumu života, da bi se kasnije sa evolucijom, odnosno uslošnjanjem organizama usavršavale i preoblikovale u sve složenije aktivnosti , **ali uvek sa jednim ciljem - a to je da organizam održavaju u životu. To je naučena borba za opstanak.** Da nema nje, ne bi bilo evolucije, ne bi nikada mogla da nastanu tako složena živa bića kao što je čovek.

Informacije o tome ne nalaze se zato u našoj svesti (bar još ne), već u onom veoma primitivnom delu mozga kojim upravljaju instikti. Imajte u vidu ovde i [endosimbiotsku teoriju](#), koja kaže da je ljudski organizam veoma složena kolonija bakterija – mitohondrija koje su izgradile sebi proteinske kućice (ćelije) i razvile veoma složen sistem organizacije života (grad – državu). I to je složen sistem tkiva koja tvore složen živi organizam. Da bakterije kao kolektiv nisu naučile kako da se održavaju, hrane, brane i repariraju nakon oštećenja- nikada ovako složenih formi života ni ne bi bilo. Da su bakterije u stanju da pamte i da uče, dokazalo je već više veoma ozbiljnih naučnih radova.

Dakle, svaka regija u mozgu i u starom (primitivnom) i u novom delu mozga (kori velikog mozga) formirana je tako da zna da na svaki konflikt tj. kvar koji nastane u nekom delu tkiva odmah odgovori slanjem određenih informacija svim ćelijama unutar sistema. Tako je najstariji deo mozga (produžena moždina i mali mozak)programiran za održavanje rada osnovnih životnh funkcije kao što su disanje, rad srca, uzimanje hrane, reprodukcija, dok je najmlađi deo mozga (kora velikog mozga) koncentrisana na komunikaciju sa spoljnom sredinom i odbranu teritorije. Samo on može da vidi i čuje spoljni svet .Tako je suština u primeni Nemačke Nove Medicine da se shvati biološki značaj konflikta i da se shvati kakve posledice on može da izazove u trenutku kada ga organizam registruje, kada nastoji da ga razreši i najzad kada preduzima mere da izvrši reparaciju (izlečenje) oštećenog tkiva ili čitavog organa.

To je , po doktoru Hameru, jedan sasvim prirodan proces i samo priroda koja je organizam i stvorila može i da ga popravlja. Zato Nova Medicina nastoji da ga u tome podrži, a ne da se u taj proces upliće (kao što to čini alopatska) ubacivanjem medikamenta koji proces remete, izazivajući nove konflikte i nova oštećenja. Hamer je još zaključio da svaki poremećaj zato ima dve faze u kojima se manifestuje (u skladu sa dvofaznim bioritmom): **prva je konfliktana aktivna faza** koju karakteriše emocionalni (energetski) stres, a manifestuje se hladnim ekstremitetima, nedostatkom apetita, nesanicom.

Pod uslovom da organizam reši ovaj konflikt, nastaje **druga faza, a to je izlečenje**. Ove dve faze se tako mogu razlikovati kao hladna i topla manifestacija u poremećenom radu organizma. Da se bolesti podele na “hladne” i “topele” znali su lekari još pre više stotina godina. Ova druga faza, “topla” faza predstvalja zapravo mnogo teži proces i manifestuje se zamorom, groznicom, temperaturom, upalama, infekcijama itd. Ali to je upravo proces izlečenja.

Dakle, povišena temperatura nije bolest već saveznik organizma u lečenju tj. reparaciji.

Na osnovu ovih zaključaka dr Hamer je postavio svoju teoriju o Pet bioloških zakona Nove medicine, a sva njegova otkrića su u potpunom skladu sa prirodnim zakonima embriologije i sa logikom evolucije.

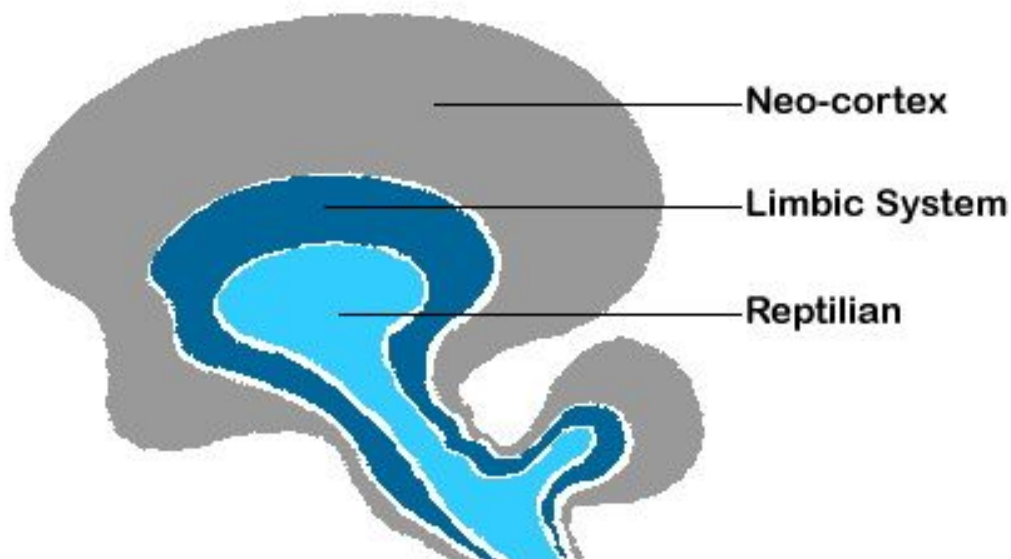
PET BIOLOŠKIH ZAKONA DR HAMERA

Prvi zakon je takozvano “Gvozdено pravilo” i kaže: Sve ozbiljne bolesti potiču od šokantnog događaja koji je jedinka iskusila kao nešto veoma teško, izrazito dramatično i izolovano. Sadržaj psihološkog konflikata određuje lokaciju na kojoj se pojavljuje fokus konflikta i to je ono što se vidi na CT snimku kao niz koncentričnih prstenova nazvan HH. Ovo mesto je uvek u korelaciji sa nekom lokacijom u organizmu i na tom mestu u tom tkivu će se razviti simptomi bolesti. Dalji razvoj konflikta određuje i dalji razvoj lezije u mozgu (fokusa nazvanog Hermanovo žarište) i razvoja bolesti u tkivu nekog organa.

Drugi zakon (definiše postojanje dve faze bolesti) i kaže: Pacijent koji još nije rešio konflikt je u prvoj aktivnoj konfliktnoj fazi, gde simpatički nervni sistem preovlađuje i efekat se očituje padom energije). Ako pacijent uspe da reši ovaj konflikt, ulazi u drugu fazu – fazu lečenja (reparacije) u kojoj parasimpatički nervni sistem preovlađuje, i tada se manifestacija ove aktivnosti dijagnostikuje kao “topla bolest” (to su reumatske, infektivne, alergijske i sl. bolesti). Ova druga faza, zapravo faza lečenja, iziskuje mnogo više rizika, i pravo kompletno izlečenje nastaje tak na završetku ovog čitavog procesa. U određenim okolnostima, neresavanjem konflikta već samo njegovim snižavanjem na novo prihvatljiv za život, može često biti bolje nego suočavanje sa drugom fazom, tj. potpunim izlečenjem. (Ovde se verovatno radi o teškim zapaljenski procesima ili često degenerativnim bolestima kada organizam “reši” da neki organ potpuno izbaciti iz upotrebe).

Treći zakon (ontogenetski sistem tumora i ekvivalentne bolesti) kaže: Napredak neke bolesti je prvenstveno kontrolisan iz mozga i to ili iz “starog mozga” (produžena moždina i mali mozak” ili iz “novog mozga” (velikog mozga).

Evolution of the Brain

“Stari mozak” upravlja primitivnim procesima, a “novi mozak” se bavi društvenim i teritorijalnim pitanjima čitave jedinke u odnosu na spoljni svet. Tako se određeni emocionalni konflikti, kao što je na primer psihološki konflikt odvajanja, sukob identiteta ili teritorijalni sukob ili doživljaj obezvređivanja manifestuju kao Hamerovo žarište u tom delu mozga i aktiviraju se onda signali koji se šalju u tkivo koje je vezano za taj moždani region. Ovo su takozvane psihosomatske bolesti.

Na primer psihološki profil ljudi koji su u dugom periodu nesposobni da pobegnu od situacije koja ih psihički uznemirava i ne odgovara im, ili ne mogu da održe ono što im odgovara ili ne mogu da se zaustave u emotivnoj uzemirenosti kad je to poželjno, i jednostavno ne znaju šta da rade i kako da reše neki problem i donesu odluku, stvaraju energetski konflikt u organizmu koji se biološki može pojaviti sa simptomima multiple skleroze ili paralize.

Srčani infarkt je posledica grozničave borbe za teritorijom ili nekim njenim sadržajem, kao i osećanjem teritorijalne ugroženosti. Doktor Hamer je tako priložio čitavu listu raznih tipova emocionalnih konflikata i precizno definisao koji simptomi bolesti od njih mogu nastati.

Sledeći embriološke principe nastanka tkiva iz zametka dr Hamer je definisao i tok napretka bolesti i vrstu tkiva na kome će se razviti tumor ili ulcer aktiviran iz reiona gde je uočena lezija HH u mozgu. U zavisnosti da li je lezija nastala u ektodermu, endodermu ili mezodermu može se tačno definisati tkivo koje će biti pogođeno bolešću.

Tako konflikt čiji se fokus u mozgu nalazi u poduženoj moždini (koja kontroliše tkiva koja nastaju iz endoderma) ili veliki mozak (koji kontroliše tkiva nastala iz mezoderma) pokazuju umnožavanje ćelija u aktivnoj fazi konflikta (to je rast tumora), ali i destrukciju tako nastalog tumora u drugoj fazi - fazi lečenja.

Konflikti koji nastaju u velikom mozgu i pogađaju ostatak mezoderma i iz njega nastala tkiva i sva ona koji su nastala iz ektoderma) manifestovaće se kao ćelijsko propadanje (nekroza i ulceri) ili će se manifestovati kao hipofunkcija u aktivnoj fazi, dok će u fazi lečenja doći do popravke i popunjavanja oštećenog tkiva (što takođe može biti dijagnostikovano od strane lekara kao tumor).

Hamer je tako jednostavno, uvažavajući činjenicu da su psiha, tkivo i mozak jedinstven sistem, mogao na osnovu samo jednog poznatog paratemtra, a to je CT snimak mozga, da dijagnostikuje stanje čitavog organizma. Evo šta je sam izjavio u jednom intervjuu: „Nakon jednog predavanja koje sam imao u Beču, maja 1991. kolega lekar mi je dao snimak CT mozga jednog svog pacijenta i pitao me da otkrijem na osnovu toga njegovo organsko stanje i koje konflikte ima. Bilo je tada prisutno dvadeset kolega od kojih su neki bili radiolozi, a neki CT specijalisti. Od tri nivoa (koja simultano pogađa Dirk Hamerov Sindrom), ja sam imao samo nivo mozga. Od tog snimka bio sam u stanju da dijagnostikujem karcinom u stanju krvarenja u bešici koji je bio u fazi zalečivanja, stari karcinom prostate, dijabetes, stari karcinom pluća i senzorsku paralizu jedne specifične regije u organizmu i naravno odgovarajuće konflikte. Kolega koji mi je da CT snimak je ustao i rekao: 'Čestitam gospodine Hamer. Pet dijagnoza -pet pogodaka. To je tačno ono što pacijent ima i vi ste tačno ustanovili šta on ima sada i šta je imao pre. Fantastično!' Jedan radiolog mi je rekao: 'Od sada sam ubeđen u vašu metodu. Kako ste pogodili da ima krvarenje karcinoma u bešici? Nisam ništa našao na CT-u'.

Da iz CT snimka pogodi oštećenja u čitavom organizmu, doktor Hamer je bio u stanju jer je napravio kartu moždane mase i odgovarajućih organa i tkiva. Ovui kartu su, na žalost, neki naizgled sledbenici Nove Mdecine loše kopirali, pa se dr Hamer od mnogih ovakvih praktičara često ograđuje.

Četvrti zakon (ontogenetski sistem mikroba) kaže da: Mikorobi nisu uzročnici bolesti ali se koriste u organizmu i njihov rad koordiniše takođe mozak kako bi

optimizovao fazu lečenja, pod uslovom da su određeni mikrobi na raspolaganju kada je to potrebno.

Gljivice i mikobakterije rade na tkivima koji potiču od endoderma, kao i na nekima koji potiču od mezoderma. Bakterije rade na svim tkivima izvedenim iz mezoderma dok se virusi pojavljuju na onima izvedenim iz ektoderma. Dr Hamer smatra da mikrobi zapravo imaju veoma važnu ulogu u lečenju, i ne misli da su oni štetni po organizam kao što to tvrdi pogrešna teorija Luja Pastera.

Peti zakon (“Suština”): Konfiklana aktivna faza i faza izlečenja nakon konflikta, kako je gore opisano, sačinjavaju “prirodne programe posebnog značaja” koji su razvijeni za vreme evolucije vrsta i bez prestanka funkcionišu i u slučaju raznih stresova i posebno u slučaju kratkotrajnog prestanka energetskog napajanja.

NE PANIČITI ZBOG DIJAGNOZE KANCERA!

Tako po dr Hameru, bolesti u onom smislu kako ih tretira savremena alopatska medicina zapravo i ne postoje već sve ove manifestacije koje su definisane kao “bolesti” predstavljaju prirodno programiranje organizma (sinvolles biologisches Sonderprogramm) sa ciljem održavanja života. Tom programu pripadaju i tvorevine kao što su bakterije, gljivice i virusi. Dodajmo ovde da su virusi samo deo genskog materijala koji se ne nalazi u jedru ćelije, kako to tvrdi i nemački virusolog [dr Stefan Lanka](#).

Sve razne vrste supstanci za koje se tvrdi da izazivaju kancer ispada da ga ne izazivaju, već ga komplikuju, često veoma teško, a to su po dr Hameru, pre svih hemijske supstance i postupci koji se koriste u lečenju kancera. Najgore su upravo hemoterapija i X-zračenje. I to je težak paradoks savremene medicine.

Što je još zanimljivije dr Hamer je otkrio da **pojavi metastaza u organizmu prethodi emocionalni stres koji dožive oni koji se suoče sa dijagnozom kancera kao veoma “teške i smrtonosne bolesti”**. To je trenutak kada kancerozne ćelije počinju da putuju preko arterija, a što se nikada ne događa odmah na početku stvaranja kancera. Hamer tvrdi da životinje nikada ne dobijaju metastaze jer ne razumeju dijagnozu – “VI IMATE KANCER!”

Zato **za onoga kome je dijagnostikovao rak ništa nije gore od straha i panike koja ga u tom trenutku obuzme**. A da strah i panika od otkrivanja raka budu prisutni kod ljudi širom sveta izgleda najviše doprinose [mediji puni priča o borbi savremene medicine sa ovom “opakom bolešću”](#). Istovremeno građani se neprekidno upozoravaju da je veoma važno da redovno vrše preventivne preglede radi “ranog otkrivanja bolesti”.

Ali, po doktoru Hameru formiranje tumora predstavlja prirodan proces reparacije tkiva i on se događa u životu svakog čoveka i predstavlja urođen prirodni program samoodržavanja. Možete li da zamislite koliko ljudi na svetu je

u svom organizmu razvilo tumor, a da zato što nisu “na vreme” otišli kod lekara na razne skrininge, nikada nisu ni saznali da ga imaju ili su ga imali.

“Što se tiče dijagnostikovanja kancera, tvdi dr Hamer, “oko 40 procenata rutinskih pregleda otkriva stare učaurene tumore, koje treba ostaviti i ne dirati ih. Ukoliko ovakva dijagnoza prouzokuje nove stresove, kao što je to stres izazvan strahom od bolesti ili smrti, treba se odmah usredsrediti na ove konflikte. U svakom slučaju, nikada ne treba paničiti ili strahovati od “metastaziranja kanceroznih ćelija”.

Hamer takođe tvrdi da **tumor mozga zapravo ne postoji** jer se ćelije u mozgu nakon rođenja više ne mogu umnožavati. Ono što se na skeneru vidi i što su lekari ranije često otkrivali kao tumor zapravo je bezopasno vezivno moždano tkivo sačinjeno od glija ćelija, koje se javljaju u drugoj fazi izlečenja na mestu Hamarovog žarišta, kada koncentrični krugovi na CT snimku počinju da blede i pretvaraju se u mrlju. Ovo vezivno moždano tkivo počinje da ispunjava prostor u kome je nastala HH lezija. Na tom mestu zato nastaje povećana čvrstina tkiva, i to ne izaziva tegobe sve dok organizam ne doživi novi konflikt na istom mestu. To se na CT snimku može obojiti belom bojom i jasno se vidi. Na žalost, hirurzi su skloni da to fizički uklanjaju i pacijenta oslobode bolova, ali time naprave nova oštećenja. Dakle, očito je da se u lečenju kancera mora prvo poći od rešavanja energetskog konflikta. Zanimljivo je da se uglavnom sve [alternativne terapije \(o kojima smo ranije pisali\)](#) koje su se pokazale uspešnima u fizičkom smislu svode na ubacivanje elektrona u kancerozne ćelije (koje rade anerobno) i to iz kiseonika.

PRVI KORAK U LEČENJU KANCERA JE RAZREŠENJE KONFLIKTA!

S obzirom da je lečenje simptoma uvek srazmerno intenzitetu trajanja konflikta u aktivnoj konfliktnoj fazi, treba uvek nastojati da se konflikt reši što je pre moguće i organizam upravo to nastoji sam da uradi.

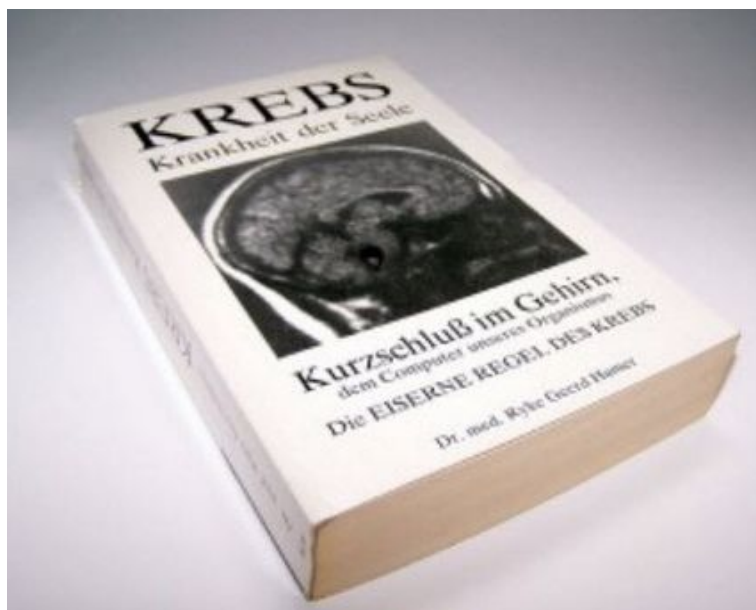
Ukoliko konflikt ne može da se razrešiti zbog postojanja prinude, na primer dugotrajne jake emocionalne nestabilnosti, umanjivanje njegovog intenziteta je najvažniji korak. **Ekstremno aktivan konflikt koji dugo traje - lišava telo energije do nivoa kada organizam propada i jedinka umire od onoga što se naziva kaheksija.** Narod za mršave ljude u terminalnoj fazi bolesti jednostavno kaže – izjeo ga rak.

Za vreme aktivne konfliktno faze uglavnom se ne uočava nikakva fizička promena u organizmu koja bi se mogla okarakterisati kao simptom bolesti. **Simptom se pojavljuje tek u drugoj fazi, u fazi zalečivanja.**

Na primer, kanceri koji se razvijaju za vreme prve faze, kao kancer pluća, žlezdani kancer dojke, jetre, pankreasa itd. obično detektuju samo prilikom rutinskog pregleda (PSA test, mamogrami, Pap test) kroz takozvano “rano skeniranje” ili medicinskim pretragama koje imaju zadatak da nešto pronađu. Ali sva takva skeniranja, rendgenska snimanja i sve druge vrste pregleda (skopia) mogu u stvari biti okidač novog stresa, koji ima za posledicu stvaranje novog konflikta, jer i samo

suočavanje sa pregledima u emocionalnom smislu može izazvati konflikt zbog zabrinutosti, straha od mogućeg pozitivnog nalaza, straha od smrti i sl. Svi ovi stresovi tako vode stvaranju novih kancera.

Opšti pad energije, umor, glavobolje, otok, zapaljenje, groznica, zagnojenost itd. su sve to naznake da je neki postojeći konflikt rešen i da je sada organizam u fazi izlječenja prirodnim procesom. Tako većina “bolesti” (kako to savremene medicina tumači) uključujući i intraduktalni kancer dojke (na koji otpada oko 25 posto svih kancera dojke) , materice, kancer bronhija ili non-Hočkin lifom **tretiraju se surovom alopatskom medicinom i medikamentima, kada su već u procesu samoizlječenja.**

CITOSTATICI UBRZAVAJU RAST TUMORA

“Hemoterapija i radijacija su tako veoma brutalni napadi na organizam koji sam nastoji da se reparira i zaleči i on se tako emocionalno (energetski) batrga napred i nazad između nade i panike i to je najteža situacija za pacijenta i izaziva mnogo teže komplikacije”, tvrdi dr Hamer.

“Hirurško odstranjivanje tumora se preporučuje samo ako vitalni nervi, arterije ili drugi putevi za snabdevanje ili eliminaciju otpadnih produkata su pogođeni, na primer opstrukcija creva, žučne kese ili dušnika. Ovo se događa u 15 do 20 posto slučajeva i to su i jedini slučajevi kada tumor vodi do komplikacija. Učaurani (inkapsulirani) tumori koji se ne mogu sami razgraditi zbog odsustva neophodnih mikroba, mogu biti uklonjeni hirurški, ukoliko pacijentu smetaju, savetuje dr Hamer.

Što se tiče korišćenja medikamenata doktor Hamer smatra da se moraju koristiti samo kada imaju efekat koji je u skladu sa onim što organizam sam nastoji da učini kako bi se izlečio. Davanje medikamenata sa simpatikotoničnim efektom koji tonus ogranizma ubrzavaju i podižu krvni pritisak pojačava konfliktativne simptome (produžava konfliktu aktivnu fazu i čak je pojačava) dok medikamenti sa

vagotoničnim efektima čine suprotno. Dakle, očito je da **“za vreme konfliktno aktine faze, pacijent treba da dobija samo “vagotonične” lekove koji smanjuju stanje stresa.**

Po doktoru Hameru, antibiotici ometaju ili potpuno prekidaju prirodnu reparaciju koju obavljaju neki mikrobi na određenom organu. Naime, svi antibiotici, kortizon, antihistaminici i antinflatorni medikamenti su simpatikotonični medikamenti sa stimulativnim efektom. Kad se koriste za vreme faze izlečenja (vagotonične) oni očito ometaju ili prekidaju prirodan proces izlečenja.

Simpatikotonični medikamenti su ipak preporučljivi u slučaju intenzivne faze lečenja sa potencijalno ozbiljnim komplikacijama, posebno za vreme kriza nalik epileptičnim, naglašava dr Hamer.

Da dodamo i jednu zanimljivost koja nije vezana za dr Hamera, a to je da nikotin iz cigara deluje antiinflamatorno, i to čini upravo preko vagus nerva. Zato nikotin i deluje umirujuće kod nervoznih ljudi. Zašto je onda toliko važno zabraniti pušenje, koje mnoge pod stresom očigledno smiruje? Ne dovodi li ovo one koji su postali ovisnici od nikotina u još jednu stresnu situaciju? Da li je to pravi razlog za opštu hajku na pušače, pošto dokaza da cigarete izazivaju rak- nema?

Davanje medikamenata, kao i herbalnih dodataka ili hranjivih dodataka, po dr Hameru, mora da bude uvek u skladu sa time u kojoj je fazi organizam- da li aktivnoj konfliktnoj fazi (koju nastoji da reši i) ili u fazi reparacije nakon oštećenja.

Sedativi i trankvilajzeri koji se uzimaju u dugom periodu mogu da postojeći aktivni konflikt premodelišu tako da on postane odložen konflikt. Oni drastično umanjuju motivaciju i ukupnu energetska snagu organizma neophodnu da se konflikt razreši.

Svi citostatici su otrovni simpatikotonični agensi. Oni ubrzavaju rast tumora koji se razvija za vreme aktivne – konfliktno faze. Istovremeno oni umanjuju elastičnost moždanog tkiva koje je uključeno u proces lečenja i stvrdnjavaju ga. Preko hemo tretmana moždani otok se naizmenično skuplja i širi i konačno, ovaj “harmonikaški” efekat može dovesti do cepanja moždanog tkiva sa ozbiljnim posledicama.

Tretmani X-zračenjem takođe imaju citotoksičan efekat. Ukoliko zračen organizam uspe da se oporavi od ovakvog tretmana videćemo u njemu leukemiju i to biološki izaziva efekat samosmanjivanja koji uključuje i kosti.

Jedna od najstrašnijih stvari u savremenoj medicini kod obolelih od kancera je davanje morfijuma: “Samo jedna injekcija morfijuma data pacijentu u najdubljoj fazi vagotonije može biti fatalna. On izaziva promene u mozgu, parališe creva i kompletno onemogućava funkciju reparacije tako što jednostavno onemogućava funkcionisanje čitavog organizma pošto slabi njegov životni nagon”.

“Bolovi u toj drugoj fazi reparacije su stvari dobar znak, znak oporavka, ali konvencionalna medicina to ne shvata tako , već to vidi kao približavanje smrti. I

pomoću mofijuma pomaže organizmu da umre. I zaista veoma brzo, organizam tako tretiran umire, ali ne od raka već od “leka”, tvrdi doktor Rike Gerd Hamer.

MEDICINSKI ESTABLISHMENT NE PRIHVATA NOVU MEDICINU

Ovakvim svojim tvrdnjama i načinom tretmana pacijenata (kojih je kod doktora Hamera bilo sve više) on je zadao težak udarac farmakobiznisu koji na savremenim bolestima zarađuje stotine milijardi dolara godišnje. Gerd Hamer je zapravo u potpunosti negirao samu suštinu lečenja kakvu nastoji da spovodi već decenijama alopatska medicina iza koje danas stoji Svetska zdravstvena organizacija i čitav međunarodni medicinski establišment. I to moćni farmakobiznis nije mogao da podnese.

Kada je dr Hamer 1982. hteo da na univerzitetu u Tibingenu (u Nemačkoj) predstavi svoju naučnu teoriju (sa svim naučnim referencama i dokazima koje je prikupio) – odbijen je bez obrazloženja. O njegovim naučnim tezama nisu heli (nisu smeli) da daju nikakvu zvaničnu ocenu. Jedno vreme su čitali, a onda je univerzitetski komitet od doktora Hamera tražio da se odrekne svojih teza pod pretnjom da će raskinuti sa njim ugovor o radu. Ovakva ucena je bila bez presedana u istoriji univerziteta.

Hamerove teze niko naučno nije opovrgao. Pošto nije hteo da se odrekne svog rada, dobio je otkaz i otvorio je privatnu lekarsku praksu. Mediji su ga onda napadali zbog nastojanja da leči kancer - “opaku bolest” za koju se podrazumeva, valjda, da se ne može tako jednostavno lečiti. Posprdno su ga nazivali “doktorom za rak”, šarlatanom i kriminalcem koji naivne ljude zamajava i odvlači ih od pravog medicinskog tretmana koji bi im spasao život.

Ozlojeđeni pacijenti, koji su u njegovoj klinici videli jedini spas od smrti (nakon što su već prošli otrovne i invazivne tretmane alopatske medicine koja im nije pomogla), organizovali su se i pisali žalbu državnim organima zbog proganjanja doktora Hamera, ali je njihovo pismo vraćeno pošiljaocu sa naznakom- da ga je nemoguće uručiti (!)

Hamerova privatna klinika u Kacenoelgbenu (Katzenelbogen) je tako 1985. odlukom suda zatvorena, a pacijentima koji nisu želeli da je napuste, zaprećeno je hapšenjem.

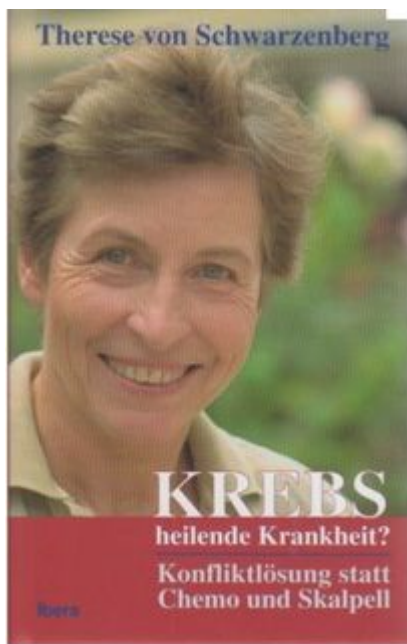
Da bi mu oduzeli licencu i sprečili ga da dalje radi lekarsku praksu, po zakonu Nemačke, morali su da utvrde da je mentalno nesposoban za rad, pa je dr Hamer pozvan na psihijatrijski pregled. Pošto je on to odbio, “ugledni” psihijatrijski savet

koji je bio sačinjen od “najistaknutijih nemačkih psihijatara” (kako ih je establišment rangirao) utvrdio je, bez pregleda, da je dr Hamer psihopata i da nije sposoban za racionalno rasuđivanje. Zaključak su izveli na osnovu toga što nije hteo da se odrekne svoje teorije (koju su oni protumačili čistom uobraziljom) i nije hteo da prihvati načine lečenja kancera koje je propisivala konvencionalna (alopatska) medicina.

Pošto je 1997. godine utvrđeno da je iako bez licence za rad dao trima osobama obolelim od raka medicinski savet, uhapšen je i stavljen 19 meseci u zatvor.

I tužilaštvo u Austriji je povelu spor protiv Hamera, ali je moralo da uvaži činjenicu da je od 6500 pacijenata obolelih od raka, njih 90 posto ostalo u životu i pet godina nakon njegovog lečenja iako su svi bili u terminalnoj fazi bolesti.

Pored dr Hamera, u Nemačkoj, Belgiji, Francuskoj i danas se vrši sudki progon svih zagovornika Nove Medicine, dok je samo sud u Španiji zaključio da nije na sudu ad utvrđuje koja je medicinska teorija ispravna, a koja nije. Tako se dr Hamer jedno vreme preselio u Španiju.

Ali, 2001. istaknuti neurolog Dr Tereza fon Švarcenberg, koja i sama pripada nobl kruigovima javno se založila da se ova teorija ipak mora zvanično veoma ozbiljno preispitati, a samog dr Hamera u slučaju da se pokaže da je u pravu darivati Nobelovom nagradom. Ona je čak u svojoj knjizi i hemoterapiju u potpunosti osporila. Mediji su se tako našli u nedoumici kako da se posprdno odnose prema nekome iz valastelinskih struktura, pa su začutili. Ali, ne lezi vraže jer sve je to samo deo perfidne igre da se Nova Medicina ipak kako tako kompromituje i prevali na svoj kolosek. Tako su počele preko noći da nastaju brojne klinike koje prihvataju Hamerove teze i čak promoišu Novu Germansku Medicinu. Ali, samo dr Hamer zna da oni to rade na jedan pokvaren i iskrivljen način. Dr Hamer se zato od mnogih ograđuje raznim pismima preko Interneta, s obzirom da su mu glavni medicinski i populistički mediji nedostupni.

Kao svoje loše plagijatore naveo je: [Biologie Totale / Total Biology](#) ,[Biogenealogy](#),
[Biodeprogramming](#), [Biodecoding®](#), [Quantum University](#), [Meta-Medicine®](#) ,
[EPFX/SCIO](#) (Biofeedback) ,[NLP](#) (Neuro-Linguistic Programming),[NES](#) (Nutri-
Energetics System®),"[Quantum Neurological Reset Therapy \(QNRT\)](#) - ,[Dr. John Turner, D.C. \(Atlanta, GA\)](#), [Dr. David Holt D.O. \(Nevada\)](#).

Univerzitet u Trnavi (u Slovačkoj) prihvatio je ovu teoriju i uvrstio je u svoj nastavni program.